U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **B. M.,** zastoupený Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/44, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2018, č. j. 4 A 137/2017 - 42,

takto:

I. Řízení **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í:

[1] Žalovaný vydal dne 21. 10. 2017 rozhodnutí č. j. KRPA-385813-16/ČJ-2017-000022, (dále jen „rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění“) kterým zajistil žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Žalovaný obdržel dne 27. 10. 2017 informaci od Ministerstva vnitra, že v případě žalobce byl dne 25. 10. 2017 zahájen postup podle nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení“), a byla odeslána žádost o převzetí žalobce do Spolkové republiky Německo. Na základě této informace vydal žalovaný dne 3. 11. 2017 v návaznosti na § 125 odst. 6 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí č. j. KRPA-385813-44/ČJ-2017-000022, kterým

zajistil žalobce podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání podle nařízení do Spolkové republiky Německo (dále jen „rozhodnutí o zajištění za účelem předání“). Doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí o zajištění za účelem předání žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) rozsudkem ze dne 9. 1. 2018, č. j. 4 A 131/2017 - 44, zamítl. O kasační stížnosti žalobce zdejší soud dosud nerozhodl. Řízení je vedeno pod sp. zn. 2 Azs 72/2018.

[4] Dne 15. 11. 2017 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. KRPA-385813-48/ČJ-2017-000022, kterým rozhodl podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem jeho předání o 32 dnů.

[5] Dne 15. 12. 2017 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. KRPA-385813-55/ČJ-2017-000022, kterým rozhodl podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem jeho předání o dalších 30 dnů. Žalovaný odůvodnil prodloužení doby zajištění mj. tím, že žalobce podal dne 6. 12. 2017 žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o jeho přemístění do odpovědného členského státu dle nařízení a současně navrhl odkladný účinek žaloby. Tímto dochází k prodloužení lhůty pro realizaci předání cizince do odpovědného státu o 6 týdnů od usnesení soudu o nepřiznání odkladného účinku. Na toto rozhodnutí žalobce reagoval přípisem, ve kterém zdůraznil, že o přiznání odkladného účinku žaloby nežádal, protože chce být co nejdříve převezen do Spolkové republiky Německo.

[6] Rozhodnutí o prodloužení zajištění o 32 dnů ze dne 15. 11. 2017, č. j. KRPA-385813-48/ČJ-2017-000022, žalobce napadl žalobou u městského soudu, který ji zamítl shora označeným rozsudkem. Nyní žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá tento rozsudek městského soudu kasační stížností ze dne 1. 3. 2018, která byla doručena Nejvyššímu správnímu soudu téhož dne. K jejímu věcnému projednání nicméně Nejvyšší správní soud nepřistoupil, neboť před rozhodnutím věci (po učinění všech nezbytných úkonů nutných pro rozhodnutí) zjistil, že jsou splněny podmínky pro zastavení řízení o kasační stížnosti.

[7] Podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15. 8. 2017 „[v] *případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění cizince policie neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.*“

[8] Citované ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců je třeba nicméně aplikovat v souladu se závěrem Nejvyššího správního soudu přijatým v rozsudku ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Azs 320/2017 - 20, podle něhož: „*Nelze-li se dle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců na území České republiky domoci u soudu vyslovení nezákonnosti rozhodnutí o zajištění policií ani v jednom stupni řízení z důvodu, že omezení osobní svobody již dle tohoto rozhodnutí netrvá, je taková vnitrostátní úprava neaplikovatelná pro rozpor s právem Evropské unie, a to s čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných*

normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí a s čl. 6 a čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie ve spojení s čl. 5 odst. 4 a 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.)."

[9] V projednávané věci byl stěžovatel zajištěn a následně došlo k prodloužení zajištění, a to žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 15. 11. 2017, č. j. KRPA-385813-48/ČJ-2017-000022, a rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 12. 2017, č. j. KRPA-385813-55/ČJ-2017-000022. Vzhledem k tomu, že druhým rozhodnutím o prodloužení doby zajištění byla překročena maximální doba zajištění stanovená nařízením, byl stěžovatel ze zařízení pro zajištění cizinců dne 21. 12. 2017 propuštěn. Uvedené vyplývá ze správního spisu, konkrétně z hlášení o propuštění cizince ze Zařízení pro zajištění cizinců Balková ze dne 21. 12. 2017. Tuto skutečnost potvrzuje i sdělení žalovaného ze dne 11. 5. 2018, č. j. KRPA-385813-81/ČJ-2017-000022.

[10] Jak přitom vyplývá z výše provedené rekapitulace, městský soud se věcí stěžovatele meritorně zabýval; žalobu zamítl rozsudkem ze dne 18. 1. 2018. Stěžovatel napadl rozsudek shora identifikovanou kasační stížností podanou po nabytí účinnosti zákona č. 222/2017 Sb., kterým byl do § 172 zákona o pobytu cizinců vložen výše citovaný nový odst. 6. Všechny podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení jsou tedy splněny (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 3 Azs 303/2017 - 36, či ze dne 25. 9. 2017, č. j. 3 Azs 243/2017 - 24).

[11] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že usnesením ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43, položil zdejší soud Soudnímu dvoru Evropské unie následující předběžnou otázku: „*Brání výklad čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 96) ve spojení s čl. 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie takové vnitrostátní právní úpravě, která znemožňuje Nejvyššímu správnímu soudu přezkoumat soudní rozhodnutí ve věcech zajištění cizince poté, co je cizinec ze zajištění propuštěn?*" Nejvyšší správní soud se nicméně domnívá, že položení této předběžné otázky není důvodem pro přerušení řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Podle něj platí: „*Předseda senátu řízení usnesením může přerušit, jestliže (...) zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé, nebo takové řízení sám vyvolá.*" Jde tedy pouze o přerušení fakultativní, nikoli obligatorní. Zároveň nejsou splněny ani podmínky pro obligatorní přerušení řízení podle § 48 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť ten dopadá pouze na přerušení toho konkrétního řízení, v němž byla předběžná otázka položena. Podrobněji k tomu viz např. nedávná usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2018, č. j. 3 Azs 361/2017 - 28, ze dne 12. 4. 2018, č. j. 7 Azs 415/2017 - 253 atp.

[12] Nejvyšší správní soud ostatně o zastavení řízení podle této nové úpravy rozhodl po položení předběžné otázky již i v jiných řízeních (viz usnesení ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 26/2017 - 24, ze dne 30. 11. 2017, č. j. 3 Azs 301/2017 - 25, ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 261/2017 - 58, ze dne 7. 3. 2018, č. j. 3 Azs 361/2017 - 28, a ze dne 29. 3. 2018, č. j. 7 Azs 416/2017 - 28). V usnesení ze dne 7. 3. 2018, č. j. 3 Azs 361/2017 - 28, zdejší soud mj. uvedl, že zastavení řízení o kasační stížnosti po meritorním přezkumu ze strany krajského soudu neodporuje čl. 36 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod, ani právu EU. K problémům nastíněným v předběžné otázce ve vztahu k zajištění podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, pak uvedl: „*Omezení možnosti sjednocovat judikaturu Nejvyššího*

správního soudu je dle názoru senátu především problémem vnitrostátním a souvisí s právem na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. Citované články procedurální směrnice i Listiny základních práv EU však směřují primárně k ochraně práva na osobní svobodu zajištěných osob a nelze z nich nikterak dovodit, jaké procesní prostředky by tyto osoby měly mít na úrovni vnitrostátního práva k dispozici pro účely ochrany souvisejících práv po propuštění, tím méně pak z nich lze vyčíst nárok na nějaký procesní prostředek ke sjednocování judikatury členského státu k uvedeným otázkám. Takový požadavek by ostatně při rozdílností právních systémů jednotlivých zemí Evropské unie bylo sotva možné realizovat." Uvedené usnesení se vypořádalo i s návrhem senátorů na zrušení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, který je veden u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 41/17. Ani tato skutečnost mu však nebránila v zastavení řízení. Podrobněji viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2018, č. j. 3 Azs 361/2017 - 28.

[13] Stejně tak lze poukázat na nedávné usnesení 6. senátu zdejšího soudu (ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 Azs 416/2017 - 26), kterým bylo rovněž zastaveno řízení o kasační stížnosti z důvodu, že zajištění cizince (který byl zajištěn za účelem předání do Rumunska) bylo před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ukončeno. Soud v něm mj. uvedl, že byla naplněna hypotéza § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, neboť „*zajištění stěžovatele bylo před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ukončeno. Rozhodnutí o prodloužení zajištění stěžovatele věcně přezkoumal městský soud, byl tedy zároveň naplněn požadavek vyplývající z čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Kasační stížnost je koncipována jako mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Nejvyššímu správnímu soudu proto nic nebrání rozhodnout v souladu s § 47 písm. c)* s. ř. s., *aplikovaným na základě § 120 s. ř. s., ve spojení s § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců o zastavení řízení o kasační stížnosti.*" Dále 6. senát uvedl, že „*zvažoval, zda není na místě přerušit řízení a vyčkat rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 41/17 (návrh skupiny senátorů na zrušení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců) či rozhodnutí Soudního dvora o předběžné otázce ohledně souladu § 46a odst. 9 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (který obsahuje stejné podmínky pro zastavení řízení jako § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců), s unijním právem, předložené mu Nejvyšším správním soudem v usnesení ze dne 23. listopadu 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43.*" Dospěl však k závěru, že „*pochybnosti skupiny senátorů ani desátého senátu o souladu nyní aplikované právní úpravy s ústavním pořádkem či unijním právem nesdílí.*"

[14] S ohledem na výše uvedené Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než řízení o kasační stížnosti podle § 47 písm. c) s. ř. s. (v návaznosti na ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců) zastavit.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti vychází z § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

[16] Stěžovateli byl krajským soudem ustanoven advokát. Podle poslední věty § 35 odst. 9 s. ř. s. platí, že zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud

určil odměnu ve výši 4 114 Kč [jeden úkon právní služby ve výši 3 100 Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (sepsání kasační stížnosti), a jeden režijní paušál ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Částka 3 400 byla dále navýšena o částku 714 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %. Celková částka 4 114 Kč bude k rukám advokáta vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 21. května 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu